

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Hófehérke és a hét törpe

— Az Uj Cimbor első országos gyermekrajzkiállítására küldött rajzok 'közül. —

Beküldte: György Zoltán III/B. o. t., ref. kollegium.

Boldogan élt Hófehérke a vidám és jószívü törpék között.

1936. NOV.

20.

IV. ÉVFOLYAM

33. szám

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

*A tisztaság együttjáró testvére a rendnek!
Nincsen csúfabb, mint a piszkos és rendetlen*

gyermek,

*Akinek a keze, arca napokon át mocskos,
Aki sohasem használ szappant, s mindent össze-
fogdos...*

*Ahol nincsen tisztaság, rend, az ilyen otthonban
A gyakori járvány mellett a halál is ott van!
Egyik gyermek másik után következik sorba,
Mindegyik a betegágyból kicsiny koporsóba!*

*Édesszülő, te érdemed, ha tiszta a házad.
A vendég is észreveszi, hogyha rend van nálad!
Mosdóvized ki ne fogyjon, de fogyjon a szappan!
Mikor majd a gyermek arca,
Mint az ép és üde alma
Majd hogy ki nem csattan!*

DEZSÓ BACSI.

Toborzó.

Dolgoznak a kis toborzók, versenyezve a nagyokkal. Csupa gyönyörűség élvezni, hogy küldik be egy-egy levelező-lapon az új kis cimborák neveit. Úgy látszik a fehérszörű, piroszemű nyuszira is, de meg a pávagalambra is többen is pályáznak. Ha úgy látjuk, hogy sok a pályázó, az ajándékokat, illetve a jutalom díjakat megpótoljuk. A mai toborzóban Turda és Radna vezetnek — és pedig:

Radna: Csepreghy Gabika és Palika toborozták:

Popa Stellát, Kenderesi Pipit, Bartha Pipit, Radna, Gladis Liát, Herschkovits Zsuzsikát és Ács Erzsébetet Lipova.

(Amint látom a kis Csepreghyek már fogják a kis nyúlnak a — fülét. No csak ügyesen! még a farka is a kezükbe kerülhet.)

Toborozott még: Inczeffy Gábor Cluj; Steinmetz Jutkát Cluj. Külön köszönetünket fejezzük ki azoknak a munkatársainknak, akik a toborzó munkájában szívvel-lélekkel részt vesznek. Így: Horváth Sarolta Ulmeni, aki Papp Rózsikát, Ónódy Rózsai, aki Németh Bözsit, Szilágyi Gyurkát, Simonffy Zolit, Buday Lórándot, Farkas Jóskát és Nemes Dénest toborozta be az Új Cimbora táborába.

Ha valaki, aki toborzott és valami ok miatt kimaradt eddig s nem írtuk ki a nevét a lapban, közölje velünk újból — hogy kiírassuk.

Hófehérke.

Írta: Dr. Dobos Ferenc.

5

A királyné megtudja, hogy Hófehérke él.

Hogy a rablók hírülhozták, nem él Hófehérke, s a királyné a kincset is — adta, mint ígérte: eltöltötte a büszkeség, hogy a nagyvilágon ő a legszebb. Az nem fontos, milyen bűnös áron, s hogy lefeküdt, még álmát is járja e gondolat: hogy ne lenne ez valóság? — nem is gondolt olyat. Reggel, alig, hogy álmából megébredett, kérdi: — Ugy-e nincs szebb a világon rajtam kívül senki? De méreggéválik minden büszkesége, hallja: elsápad és kigyók gyanánt röpköd sötét haja. — Hófehérke szebb csak rálad, vele szemben a tükröd sem használhat, mert az ő testi szépsége, lelke igaz tiszta képe s ördög hatalma nem terjed az ő szép lelkére.

Hogyha nem tudsz segíteni, nem is kellesz! S földhöz vágja — a tükröt úgy, hogy ezerbe — török minden darabkája. Megrendült az egész szoba; a föld alól morgott, dörgött, kénkőszagú füstben, lángban — emelkedni az ördögöt — látja lentől egy nyíláson, mit nem látott eddig soha. Futni akar. De az ördög — azt mondja: állj meg egy szóra! Futna, nem tud. Már hiába! Gyökeret vert mindkét lába. — S szól az ördög: Hogy a tükröm, milyen nincs több a világon, — össze-vissza törve látom. — Mi az oka? Ezt nem tűröm! — Sok-sok asszonyt a pokolba e tükörrel vittem eddig — s most még több van, aki ezért ideadná testit, lelkét. — S te most ime, mivé tetted! Hogy büntessem ezt a tetted?

De az asszony visszavág most — megcsaltál a tüköröddel! — Én az írást aláírtam s az elsőség mégse jött el. — Szebb még nálam Hófehérke s tükröd a baj azért érte, — mert azt mondta, nincs hatalma, hogy annál szebb legyek arra.

— Mit ígérsz, ha nincs hatalmad? Ki ebben a hibás? Magad! — Mérgében dül-fül az ördög, de mégis azt mondja végre: — nem csaltam meg soha senkit, kivel olyan szerződésre — léptem, hogy az a vérevel írta alá, ép mint te is. — Felettem is van hatalom: megbüntetne a Nemezis. — Segítségül elküldöm hát, ki a tükröt hozta neked, — az a földön sok mindent lát, azzal majd megkerestetted. — Megkapjátok hát valahol s elteszitek az útdoból.

Ne a tükröt: engem kérdezz, ha eljutsz az elsőséghez. — Bárhol leszek is, a hangom, feleletem meghallhatod!

A királyné von a vállán — egyet és mostan azt mondja: hogy az ördög, hogy csinálja — mindegy, a fő, hogy mit ígért, az rögtön valóra váljon, hogy én legyek a legszebb nő — szerte az egész világon.

(Folytatjuk.)

A jó testvér.

Nincs szebb, mintha a testvérek szeretik egymást; a kisebb a nagyobbat megbecsüli; szerencsés a szerencsétlenebbet el nem hagyja. Isten áldása csak az ilyen testvéreken van.

Élt ezelőtt sok esztendővel Hegyhát városában egy híres, szeretett tanár. Mindenki úgy ismerte, mint az ifjúság barátját, minden igaz ügynek védelmezőjét, mint oly nemeslelkű embert, akinek ajtaja a szerencsétlenek, szűkölködők, tanácsot kérők előtt zárva soha sincs. Messze földről sereglett a tanuló ifjúság a híres tanár hallgatására. Rácok, németek, tótok eljöttek Hegyhátra, hogy a nagytudományú, igazságoslelkű embertől tanuljanak.

Sok apró gyermeke volt a tanár úrnak; de földje, jószága bizony szinte semmi.

Egyszer kiűt ám a háború. Mindenkinek be kell vonulni. Hogy maradhatott volna el az ifjúság atyja, vezére, Enyedi Károly tanár úr!

Mielőtt elment volna a harctérre, vérét, életét áldozni a hazáért: elbúcsúzott jó feleségétől és kedves gyermekeitől. Így szólott:

— Fiaim! édesanyátokat megbecsüljétek, neki szót fogadjatok; egymást szeressétek, nagyobb a kisebbet el ne hagyja, szerencsés a szerencsétlent oltalmába vegye. Én elmegyek; de lelkeimmel, imádságommal veletek leszek.

Elment a derék tanár úr, de nem jött többet haza. Elesett. Ott nyugszik dicső társaival a közös sírban.

Mikor megvitték a hírt a már özvegy tanárnénak, az sírt, de áldotta férje nevét, szent emlékét.

Árva gyermekeikre tekintett:

— Ó Istenem, jó Istenem, ne hagyd el őket. Tedd méltókká áldott apjukhoz!

Nehéz, kínos, gondterhes esztendők mentek el a szegény, vagyontalan özvegy fölött.

Dolgozott fáradhatatlanul s gyermekei nőttek, nőttek Isten védelme alatt. A mindenhapi kenyér mellett, melyet a munka mindig megszerez, az az öröme is megvolt a jó anyának, hogy gyermekei jók, szorgalmasak voltak.

— Édesanyám, — lépett be egy alkalommal nagy vidáman a legöregebb fiú, János, ki már akkor tizenégy-tizenöt éves volt, — tudja-e mi lettem?, tanító a Farkas Pál kereskedő gyermekei mellett. Ezután ruhámat, könyveimet magam szerezem meg. De ott leszek szálláson, kosztos is.

Sírt az anya örömeiben, de a testvérek is sírtak, hogy János, kit mindnyájan szerettek, kimegy a házból.

— Ne féljen, édesanyám, ti se féljétek fiúk, minden vasárnap délután haza jövök; akkor meg nézem, ki volt közületek szorgalmas, ki volt legjobb édesanyámhoz. Annak lesz valami mindig.

De aki kötelességét nem teljesíti, vagy édesanyánkat csak egy tekintettel megbántja, az nem lesz az én testvérem.

Egy év, két év hamar elszaladt.

Jánosnak nehéz munkával kellett élnie, mert egy csomó pajkos gyermek mellé került, de becsületesen végezte kötelességét.

A nyers, kissé hirtelen haragú kereskedő megszerette a tanítót. Fizetését csakhamar föl emelte. János ruhái, mint egy szegény árva fiúé, bizony kopottak voltak.

— No, barátom, — szólt hozzá Farkas úr, — most vehetne magának finom új ruhát. Eből a pénzből tisztességesen kikerülne. Ezt a fizetésen felül adom a szorgalmáért.

Ki is került volna, de János megemlékezett boldogult atyja szavairól, hogy: a szerencsétlenebbet el ne hagyjátok!

— Jertek! Neked Pista cipő kell, neked Gyula kabát, neked Sándor — hm, neked, úgy látom minden kell, jer Pali, valamit neked is juttatok. Hohó, álljunk meg: első a leány. Fiúk, úgy-e annak vegyünk előbb? — S a testvérek belenyugodtak, hogy a szegény púpos Juliskát öltöztessék fel előbb.

A maradékot fölosztotta János. Ő maradt húsvétra a rongyban. Se baj. Annál többet ülök otthon tanítványaimmal s dolgozunk — mondogatá.

Tetszett ez a kereskedőnek; eldicsekedett a becsületes fiúval Erdős grófnak, aki nála szokott vásárolni.

Egyszer csak kap ám egy levelet János a gróftól, hogy háromannyit ad, mint a kereskedő, jöjjön az ő egyetlen fiához; de azonnal!

Nehéz dolog választani: a kereskedő egyszerű háza, sok gyermeke s a gróf palotája s egyetlen kis gyermeke között.

Nem! Első a becsület, — mond János, — ezek az emberek jók hozzám, meg kell hálálnom a szívességüket.

Maradt, nem ment. Élt a soványabb kenyéren becsülettel.

De a gróf nem nyugodott s addig járt-kelt a kereskedőnél, míg a nemes ifjú embert meg nem kapta fia mellé tanítóul. A kereskedő anynyira tisztelte Jánost, hogy fölszólította: ajánlana valakit maga helyett a fiai mellé.

— Öcsémet ajánlom, aki egy évvel ifjabb nálamnál s meg fogja tenni a kötelességét.

Igy adott helyet a kisebbnek, Istvánnak.

Utána emelte Gyulát, majd a két ifjabbat is, míg végre mindnyáját elhelyezte szépen úri családokhoz.

A szegény tanárné gyermekei így tanultak

ki a munka tisztességes kenyere s eljött az idő, mikor a legöregebb tanulmányait elvégezte, s egy kis vidéki városban lelkész, majd tanfelügyelő, képviselő lett s évről évre tiszteltebb ember.

A miniszter tanácsosává nevezte ki.

Ilyen magas állásban hány szívtelen testvér megfélekedzik ígéreteiről, anyja s testvérei iránti kötelességéről?

János más ember volt.

Nem nyugodott, míg följebb, följebb nem emelte magát mindannyit. István a vámnál kapott magas hivatalt. Gyula egy banknál igazgató lett, Sándor, ki pap volt, egy nagy városba került. A legkisebb egyetemi tanár.

Ritka örömet, áldást juttatott Isten a jó anyának.

Miért tagadnám el? Igaz történetet beszélek.

Egy napon, majdnem az ország két különböző részében, egyszerre szentelték fel a két Enyedi testvért püspöknek.

A legkisebb testvér állott föl, hogy poharát a legméltóbb testvérről köszöntse.

„Édesanyánk mellett, kit mindnyájan szívünk mélyéből köszöntünk, én a mi második apánkról akarok megemlékezni.“

Az ifjú ember nézett-nézett, szeméit elboríták a hála könnyei, poharát odavitte bátyjához s mindnyájan hangosan kiáltották:

— János, te voltál a mi második apánk, Isten a jó testvért áldja meg minden áldásával!

Meg is áldotta!

Tolnai Lajos.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

(22. folytatás.)

Munka van bővében... De önkéntes, dolgozó segítőnk is van annyi, amennyi éppen szükséges. A telepen lakó fiúk és leányok mindig és mindenben segédkeznek nekünk. Sokat tanulnak tőlünk, de van rá eset, hogy ők is valami egészen új dologra tanítanak bennünket, amire bizony a magunk fejtől, csak később tudnánk rájönni.

A világ minden részéből sereglenek ide a gyermekek!

Nem is lehet elképzelni szebbet, mint egy ilyen szövetkezeti telepen élni és dolgozni! — végezte elbeszélését Bódi, mire átvette szomszédjától a lovak vezetését.

Fiatal erő.

— Jó. És most beszéljenek valamit a központról. Bizonyára erős, jól megalapozott szervezet.

— Igen, valóban az, — felelte Anti.

— A mi központunkba közel száz kerületi központ tömörül. Ezek köré több, mint tízezer vidéki szövetkezet sereglik, vagy másfélmillió taggal.

A mi szövetkezeti központunknak van a legnagyobb papírgyára egész Lengyelországban.

Minden könyv, minden füzet és minden papírnemű, amire gyermekeinknek szükségük van, ebből a gyárból kerül ki.

És — tudja-e, Wolski úr, ki vezeti ezt a gyárat?

Misi — az ön régi jó ismerőse! Ugyanaz a Misi, aki régen, mikor testvérel, Vilmosmal szobafestést játszott, festék helyett vízzel meszelte be a falat.

Misi a leghasznosabb szövetkezeti embe-
reink egyike. Ő intézi a gyár összes ügyeit. Vilmos pedig — építész, ő az építőipari szövetke-
zetek technikai osztályának vezetője. Egyre-
másra építi az új gyárakat, házakat, az állami
és községi középületeket. — De azért állandó
összeköttetést tart fenn velünk. Nem felejtette
el, hogy együtt tanultunk az ifjúsági szövetke-
zetben. Az ő terve szerint építettük a mi telepün-
ket is. Az ő személyes felügyelete alatt.

*

Azután — nyomdánk nemcsak Lengyelor-
szágban a legnagyobb, hanem a világ legna-
gyobb nyomdájának egyike.

Olyan hatalmas épületet foglal el, mint egy
gyár. Külön erre a célra építették.

Minden nálunk használatos tankönyv, me-
séskönyv, ifjúsági regény, — egyszóval minden,
amit a növekvő új nemzedék számára adnak ki,
kizárólagosan a mi szövetkezeti nyomdánkban
készül.

Az eladás pedig csak szövetkezeteink útján
történik. Más boltokban sohasem vesznek köny-
vet a mi gyermekeink.

Meg kell jegyezni még, hogy a papírgyár-
ban és a nyomdában az iskolai szövetkezetek
régii növendékei dolgoznak.

*

Irodalmi terméket pedig csak a mi közpon-
tunk kedvező véleményezésével lehet kiadni.

Központunknak külön bíráló-bizottsági
vannak, melyek a legjobb tanerőkből és a legne-
vesebb írókból állanak. De az ifjúság és a gyer-
mekek képviselői is helyet kapnak bennük. —
Ilyen bizottság több is van. Annyi, ahány fajta
könyv.

Ezek a bizottságok bírálják el minden kéz-
íratot.

Ha a könyv jó, érdekes és hasznos, — a
bizottság felterjeszti a központhoz kiadás vé-

gett. De, ha csak haszontalan fércmunka — miből olyan sok jelent meg eddig, — azonnal papírkosárba kerül.

A mai gyermekek szerencsésebbek, mint mi voltunk; nekik ninesenek unalmas, rossz és haszontalan könyveik.

Manapság már senki sem mérgezheti meg nálunk a gyermekek szívét és lelkét.

*

Meg kell jegyeznem még, hogy a mi kiadásunkban megjelenő könyvek összehasonlíthatatlanul olcsóbbak és szebbek, mint azok, amelyeket mások adtak ki pár évvel ezelőtt.

*

Azonkívül központunknak több ifjúsági és gyermeklapja is van.

Köztük legelterjedtebb „Az Ifjú Szövetkező”.

Ez a szép képekkel ellátott hetilap több, mint egymillió példányban jelenik meg és a legolvasottabb újság az országban.

A leghíresebb lengyel írók és költők jelentik meg benne írásaikat, egyes lapjait pedig a leghíresebb lengyel festőművészek rajzai díszítik.

De mégis legtöbbet ír benne maga az ifjúság.

És nemcsak a mi ifjúságunk. „Az Ifjú Szövetkező”-nek több levelezője van, a világ minden részében. Mert azok a külföldi fiúk és leányok, akiket már többször oly nagyszámban láttunk vendégül, nagyon megszerettek bennünket, megismerték hazánkat, sokan még a nyelvünket is, és állandóan irogatnak nekünk, s egyes kis cikkekben számolnak be a hazájukban történt érdekes eseményekről — *eszperantó* nyelven.

A központnak más gyarai is vannak, melyek különféle tanszereket gyártanak.

Az ország minden iskolája csak a mi központunkban szerzi be tanszer-szükségleteit. És általában mindent, amire a gyermekeknek szükségük van.

— „A növekvő új nemzedék komolyan veszi a szövetkezeti játékot!” — mondta valaki legutóbbi nagygyűlésünkön.

A szövetkezeti telepek.

Most a szövetkezeti telepekről mondok pár szót. Ilyen három van.

A mi havasi telepünk a legrégebbi és a legnagyobb.

Legkitűnőbb szövetkezeti oktatónkra, Abramowski Eduárról neveztük el, aki megmutatta a magasztos célok felé vezető utat és rászoktatott bennünket a világot újratereztő munkára.

*

Azután van még egy tenger melléki telepünk, a Hel félszigeten.

Egész kis falú. Tizennyolc szép kis lakóház és a tizenkilencedik a közös Otthon.

A tenger melléki telepnek van több halászcsonakja és egy kis gőzhajója. Ez szállítja a különböző árucikkeket Puck és Gdynia kikötőjéből. Az ifjúság is vele szokott nagyobb tengeri kirándulásokat tenni.

Azt a telepet a legnagyobb próféta költőnkéről, Mickiewicz Ádám nevével neveztük el.

*

A harmadik — „eredeti telep” Vilna környékén van.

Csupa szép építmény, gyönyörű, nagy fenyőerdőben, egy tengerszem partján.

A neve — Pilsudski József. Alapítói nem is adhattak volna neki szebb nevet, mint a törhetetlen hit, az önfeláldozás, az acélos erő és a forró hazaszeretet megtestesítőjének a nevét.

Az erdei telepen is, úgy, mint a mi telepünkön, minden télen továbbképző tanfolyamot rendeznek az ifjúságnak.

Azoknak a vilnai tanfolyamoknak az előadója szintén régi jó ismerősünk — Henrik. Bizonyára emlékszik Wolski úr arra a kis fiúra, akinek olyan szép kis ködmöne volt.

— Igen, igen! Nagyon jól emlékszem a kis Henrikre!

*

... És kevéssel kezdtek.

A mi központunk csaknem villámgyorsan nő és erősödik. Ágazatait állandóan tökéletesíti és szaporítja, miáltal egy egész sereg embert újabb és újabb munkához juttat.

*

Most jól esik arra gondolnunk, hogy részesei lehettünk annak a nagy és szép munkának, mellyel kicsi iskolai szövetkezetünkben kiindulva, hasznos, életerős intézményt létesítettünk.

Ott szerettük meg a munkát. Ott tettünk szert gyakorlatra, ott képeztük ki magunkat és ott szereztünk egész életre szóló tapasztalatokat.

Kicsiséggel kezdtük — a gyerekek számára kitalált vidám iskolai játékokkal. De nagy dologgal végezzük — egy jobb, boldogabb, szabadabb és igazságosabb világ megteremtésével.

*

Most talán, Feri, te mesélnél valamit a nemzetközi szövetkezeti központról?

(Folytatjuk.)

Nézz csak ide, kicsi hugom...

Nézz csak ide kicsi hugom,
Nézz csak mim van nekem,
Ilyen pompás ábécés könyv
Nincsen a környéken.

Apám vette ajándékba
Nemrég a vásáron,
Nem is olyan drága pénzen,
Csak egy pár krajcáron.

Megtanultom a betűket
Olvadni sorjába,
S felpattanunk kicsi hugom
Betű paripámra.

Bejárjuk a jó paripán
Heted-hét országot,
Megkeressük, megtaláljuk
Szép Tündérországot.

HENGER OSZKÁRNÉ.

Az esernyő.

Icukáéknak csak egy szobájuk volt. Hogy miért? Azért, mert az Icuka édesapja szegény munkásember volt, nehezen kereste a pénzt.

Igy aztán Icukáéknak szűkösen kellett meghúzni magukat a kicsi szobában. Pedig Icuka eleinte igen virgonc kis teremtes volt. Szeretett volna nagyokat kacagni és végigfutni apró lábaival a szobán. Az édesanyja rá-rászólt a kislányra:

— Új le, Icu! Ne lábatlankodj!

Ő szegény engedte volna szívesen, de a kicsi szobában, ahol főzni is kellett, nem lehetett virgoncokodni.

Ilyenkor Icukának árnyék borult a két, nagy, kék szemére. Ő nem tudta még azt megérteni, hogy vannak gonosz, rossz emberek, akik dolgoztatnak és nem fizetik ki az ő apukájának, amivel a munkájáért tartoznak. És ezek miatt nem lehet neki kényelmes és egészséges szobákban játszózni.

Ő úgy gondolta, biztosan rosszat tesz, ha játszózik, vagy kacag, ugrál, azért kiált rá az édesanyja: Új le, Icu! és ne lábatlankodj! — és elcsendesedett. Elhúzódott nagy szomorúan egy sarokba, vagy az ablak mellé és nézett ki az ablakon. Egyebet nem látott, még az eget sem, csak azt a nagy szürke tűzfalat. Lassankint elfelejtett Icuka kacagni, s ha hazajöttek is a festvérei az iskolából, akkor sem mert hangosan örülni, mert megint csak rászóltak a nagyok:

— Csendbe légy, Icuka, mert meghallja a háziúr meg a szomszéd mérges bácsi!

A szomszéd lakásban ugyanis egy nyugalmazott öreg jegyző lakott, aki mindig mérges, haragos volt és nem szerette a gyerekeket. Volt neki két nagy lánya, akik már irodába jártak, még azokat sem szerette. Mindig zsörtölődött velük.

Icuka félt ettől a bácsitól, de a két kisasszonyánál igen szerette. Különösen Rózsika

kisasszonyt, a fiatalabbikat. Ez minden elsején, mikor a fizetését kikapta, hozott Icukának egy csomag cukrot. Ezért Icuka, hogy kimutassa, mennyire szereti Rózsika kisasszonyt, délbe, este, amikor az uccakapun befordulni látta, elébe szaladt és a nyakába csimpaszkodott.

De nemcsak a cukorkáért ragaszkodott Icuka Rózsika kisasszonyhoz. Még másért is. Csak ezt nem merte mondani sohasem senkinek. Félt, hogy kicsúfolják érte, vagy, hogy azért is kikap.

Volt Rózsika kisasszonynak egy fehér, csontnyelű esernyője, amit mindig magával vitt, ha esőre állott az idő. Ez volt az Icuka vágyainak a netovábbja: az esernyő... Ha ő egyszer azt a kezébe vehetné, kinyithatná, megbecsukhatná kedve szerint és aláállhatna, amikor az eső esik... milyen pompás lenne... Óh... hogy tudna vele játszózni! Csak egyszer lenne nála az az esernyő...

A nyár után lassan rövidülni kezdtek a napok. November elején esőnya esős idő kezdődött. Icukáéknál lyukas volt a tető. Hiába könyörgött az édesanyja a házigazdának:

— Kedves háziúr, csináltassa meg a tetőt, mert becsurog az eső és az én kislányom beteg lesz és meghal. — Szívtelen ember volt az a házigazda és nem hallgatott az Icuka édesanyjára.

Egyszer egy éjszaka, nem vették észre, Icukára rácsurgott az eső és meghűlt. Másnap már lázas volt. Úgy tüzelt a kis arca, szinte süttött.

Az édesanyja ijedten fektette ágyba.

— Kicsi lányom, mit csináljak veled? — Orvosért akart szaladni, de mikor megnézte a pénzét, nem volt csak pár leje. — Jaj, ennyiért tán el sem jön az orvos Icukához, — gondolta az édesanyja és sírva tördelte a kezét:

— Édes jó Istenem, mit csináljak ezzel az

ártatlan gyermekkel? Óh, légy irgalommal hozzá és gyógyítsd meg.

De Icuka csak rosszabbul lett. Estére már harminckilenc foknál is magasabb volt a láza.

Rózsika, a szomszéd haragos bácsi lánya, mikor hazajött az irodából és látta, hogy Icuka rosszabbul van, pénzt adott az édesanyjának.

— Fusson csak jó asszony hamar az orvosért! Én addig itt maradok és vigyázok a kis betegre.

Az orvos megcsóválta a fejét, mikor ránézett Icukára.

Miért nem előbb hívtak? — szólt rá szigorúan a kislány édesanyjára. Az rákezdett zokogni hangosan, szivettépően:

— Doktor úr, kérem... nem volt annyi pénzem... Most is ez a drága jó kisasszony segített ki.

— Jó, jó, de ilyen esetben kijövünk, ha nincs is valakinek pénze, — mondta a doktor, aztán elhallgatott és tovább mérte az Icuka lázát.

— Baj... baj... — mormogta félhalkan, de megteszünk mindent ezért a csöpp leánykáért... — És adott orvoságot Icukának, hogy minden két órában vegyen be belőle egy kanállal.

De Icuka csak nem lett jobban. Reggelre már elvesztelte az eszméletét is.

Hiába szóltak hozzá, nem ismert meg senkit, csak beszélt, beszélt lázas önkívületben:

— Anyukám, hogy néz rám az a nagy szürke tűzfal. Én úgy félek attól, — haragos bácsi, jaj! ne bántson. — Icuka nem rossz, jó kisleány...

Aztán egyszer csak elsímult az arcán a félelem. Két nagy fénylő kék szemében mosolygás csillant fel:

— Az esernyő! anyukám, édes jó anyukám, az esernyő! Itt van, nekem adta Rózsika kisasszony. — S mintha ott lett volna a karjaiban, babusgatta, ölelgette, mint valami drága játékbabát.

Az édesanyja hamar átszaladt a szomszédba.

— Rózsika kisasszony, áldja meg az Isten, jöjjön hamar. Már nincs is eszméletlen Icuka, mindig valami esernyőt, a kisasszony esernyőjét emlegeti.

Rózsika kisasszony vette a fekete ciradás, csontnyelű esernyőt és futottak mindketten Icukához.

Icuka beszélt tovább:

— Most süt a nap, — lehúzom, most esik az eső — felhúzom. Óh, milyen pompás! Most már nem fogok megázni — úgye anyukám? még ha be is csurog az eső. — Egyszerre felült és ijedten kérdezte:

— De anyukám, nem fogja Rózsika kisasszony visszavenni tőlem?

Rózsika kisasszony megdöbbenve állt az Icuka ágya mellett. Most értette csak meg azt a nagy néma vágyakozást a gyermek két szemében, valahányszor az ernyő nála volt. Icuka nem szólt semmit — és ő nem tudta megérteni a gyermek néma vágyakozását.

Vette csontnyelű esernyőjét és odafektette a lázas, eszméletlen gyermek karjaiba. Az egy percre, mintha magához tért volna, örömsikoltással szorította magához, de már a másikkal percben megint nem ismert rá senkire.

Negyednapra leszálltak Icukáért az angyalok. Elvitték — fel a mennyországba... Meghalt Icuka...

Még az utolsó szava is az esernyő volt. Dermedt két kicsi karjával úgy szorította az esernyőt, mintha a mennyországba is magával akarta volna vinni... *László Marcella.*

A róka és a nyúl.

(Fáy András meséi közül.)

A róka friss havon böngészni indul ki a síkra.

— Hová, háová, szomszéd? — így szólítja meg egy bókorból a nyulacska. — Vigyázz, mert a vadász ebei friss nyomaidon könnyen rád akadnak; jobb lesz, ha biztos fekhelyeden tartózkodol.

— Gondolod? — felel gúnyolódva a megintett, — mikor fordult meg a világ, hogy a gyáva nyúl osztogasson tanácsokat az okos rokanak?

Elment, de nemsokára véresen függött a meggondolatlan a vadász tarisznyáján.

— Az okos, — így sóhajt a kis nyulacska, — ha bukik, nagyot bukik s rendszerint a nyakát szegi!

Találós képek.

I. A mai számban ismét közlünk találós képeket.

Jön a krampusz!

Szindarab Mikulás napjára.

Írta: Nemes Nagy Mária.

Személyek: Mikulás, Anyuka, Ilonka, Pista.

ILONKA (berohan a színpadra): Nézd anyukám, nézd anyukám, tiszta tízes bizonyítvány! (Csalódottan.) Jé, anyuka nincs itthon? Pedig már örültem titkon. De se baj, most jut eszembe, ma este Mikulás lenne. (Bosszúsan.) Igen, Pista nem jött haza, tán ott tartja az iskola. Kiengedik négy órákor, nincsen itthon még fél hatkor. Minden bolt előtt megállnak, ugyan bizony mire várnak? Megnézik a sok új ródlit, tudja Isten miket lódit. Na de nem fog ez így menni, fogadom, ma nem kap enni. Igazán mily rémes gyerek, szót nem fogad az embernek. (Huncutul.) Ne félj úrfi, fogsz lakolni! Lesz neked majd cukor s holmi, rég készülök már titokban, de most megteszem valóban; itt van ez a szép kis vessző, cselekedni kell egy-kettő! Mindjárt itt lesz, de addig én — Mikulásnak elküldeném. Hm, vajjon most hol találok? Túl tán a mesevilágon. Jaj, de most valaki zörget (ijedten), hová tegyem a vesszőmet, (sietve dobja a vesszőt az asztal alá).

MIKULÁS (jön, dörögve beszél): Ne ijedj meg kis Ilonka, itt Mikulás nagyapóka, azért jöttem, hogy segítsék megtréfálni kis öcsédet. Lám, csak lám, hol az a vessző? Nos add hamar, mert siető az én dolgom. Itt is, ott is sok házba kell beszélnem.

ILONKA: Jó Mikulás, kérlek szépen, üssünk tréfát kis öcsémnek, add oda ezt a virgácsot, ne vigyél neki kalácsot. Tudod ő rossz, engedetlen, nagyon sokszor nevetlen. Nem tanul az iskolában, most is van pár szekundája. Nyáron futball, télen ródlit, csak a játék s nem tanulni.

MIKULÁS: Jól van, jól van kis Ilonka, majd beteszem puttonyomba.

ILONKA: Ne vidd el őt azért innen. Jó fiú lesz, add ezt hinnem. Elég ha csak ráijesztel ezzel a suhogó vesszővel.

MIKULÁS: Teljesítem kívánságod. Ma este még eljövök, ha haza jön az a kölyök. Na, de most már sietnem kell, soká lesz még holnap reggel.

ILONKA: Ezt én ugyan megcsináltam! Igaz, hogy már meg is bántam. Szegény Pista, hogy fog sírni, de megtanul majd tanulni. Jaj, de sok a leckém holnap. Ideje, hogy hozzá fogjak.

PISTA (jön baktatva): Hú, de nehéz ez a táska, azt hiszem, hogy van egy mázsa. Hol van már megint Ilonka? Ugy hallom, mintha magolna. Mindig minden csak a lecke, borzasztó fehérsépcske! Mert tetszenek tudni kérem, nekem az iskola rémem. Az a sok ostoba betű borzasztó régi keletű. Unalmas minden egyes sor,

mondom én neki is sokszor: Te Iluska ne tanulj már! Inkább menjünk, a játék vár. De ma kérem nagy ujság van. Tetszik tudni Mikulás nap s van nekem egy csoda eszmém. Igaz, hogy még nem t'om leckém. No de, nincsen itten még baj — majd kacagok: jaj, jaj, jaj! Nagyszerű lesz, még ma este, még mielőtt lefeküdné, felveszek egy krampuszruhát, megijesztem az Ilonkát. Lár-mázva fogok tanulni, ahogy ő szokott magolni. E játékkal megijesztem, tanulástól kedvét veszem. Brávó, de most sietnem kell, Krampusznak, hogy készüljek el. (El.)

ILONKA (jön magolva): Románia természetes határa kiterjed a Dnyeszterre és a Dunára. (Felnéz a könyvből és megáll.) Bár jönne már anyuka, miért jön ily későn haza!

ANYUSKA: Szervusz Ilus, nos mi a baj? Mikulás van, tanulj hamar! Nemsokára ide is ér, azt hiszem, hogy hozzánk betér. Tudom jó tanuló voltál, Mikulástól jutalom vár. (El.)

ILONKA (magol): Románia természetes határa kiterjed a Dnyeszterre és a Dunára. (Zörgetnek.) Ki az, ki van az ablaknál?! Istenem az eszem megáll!

KRAMPUSZ azaz PISTA: Románia természetes határa kiterjed a Dnyeszterre és a Dunára. (Zörget.)

ILONKA (rémülten): Ki van kinn? Ki zörget?! Ki mondja a leckémet?!

KRAMPUSZ kívülről halljuk): Ne tanuljál mindig annyit, a tanulás nem ér semmit.

ILONKA (próbál az ajtón kikukücskálni).

KRAMPUSZ (kívülről halljuk): Ne legyél olyan kíváncsi, én vagyok, a Krampusz bácsi.

Találós képek.

(Folytatás)

II. Három képet fogtok találni. Persze, össze lesz keverve, nem egymásután jönnek. Ti azonban a számozás szerint megállapíthatjátok a sorrendet és összefüggő meséjét megírva, bekülditek a szerkesztőségbe.

Ha kilépsz az ajtóba, beleteszlek puttonyomba. Tedd le azt a buta könyvet, ne is vegyed elé többet.

ILONKA (*rémülten dobja el a könyvet*): Kedves Krampusz bácsi kérlek, ne bántsál, mert én úgy félek, nem tanulok soha többet, kezembe nem veszek könyvet.

KRAMPUSZ (*kivülről halljuk*): No látod, ezt már kedvelem, így is tégy mindig gyermekem.

ILONKA: Igen, igen Krampusz bácsi. Ugy-e nem fog senki bántani? (*EL.*)

PISTA (*bejön a színre*): Na ezt most jól megcsináltam. Ha, ha, ha, de jól csináltam. Ilonka sem fog tanulni. Lesz pár csinos szekundája s itthon majd a szidás várja. Nem kell hal-lanom naponta: tanulj úgy, mint kis Ilonka! Brávo, hisz ez fényes ötlet, ilyet sem csináltam többet. (*Zörgetnek.*)

MIKULÁS: Nyisd ki az ajtót rossz Pista, látom nincs ki megtanítva.

PISTA (*ijedten ajtót nyit*): Én Istenem mit is tettem, Iluskát megijesztettem!

MIKULÁS: Én vagyok öreg Mikulás, de megmondom: fogad nem vás — mogyoróba, sem dióba, nem lesz részed semmi jóba. De ellenben itt a vessző!

PISTA (*könyörög*): Jó Mikulás arra kérlek, ne bántsál. Sok jó igérek, a leckét is megtanulom, nem lármázok az udvaron. Az uccán nem álldogálok, igérem, szavamnak állok.

MIKULÁS: Jól van hát, most nem bántalak. De majd mondd el Ilonkának, hogy te voltál Krampusz bácsi. Ilyet nem fogsz már csinálni.

ANYUS, ILONKA: Isten hozott jó Mikulás! Hát itt nálunk mi jót csinálsz?

MIKULÁS: Jutalmazok és büntetek, mit, ahogyan érdemelnek. Ime neked jó Ilonka itt van dió, mogyorócska, csokoládé, mézeskalács. Minden, amit szemmel kívánsz.

ILONKA: Köszönöm Mikulás bácsi, nem lesz nehéz meghálálni. Megosztom majd Pistukával, meg az Édesanyukával. Anyus te meg felejsd el, hogy Pistának vessző kell.

(*Függöny.*)

Humor.

Természetrájz-órán.

A tanfelügyelő felsoroltatja a rovarokat. A felelő többet megemlít, de a selyemhernyót kihagyja. Rá akarják vezetni, a következőképen:

— Melyik az a kis bogárka, melynek a mamád a selyemruháját köszönheti?

— A papa! — válaszol a gyerekek.

Takarékos kis cimboráink.

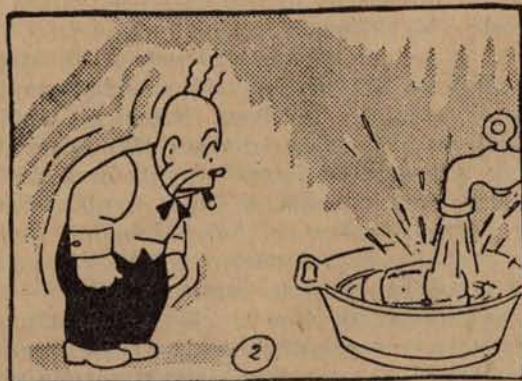
Éppen most egy éve annak, hogy az első mesedélutánunkon a „Dobos Miklós kis perselye” c. mesével a gyermekek takarékosági mozgalmát megindítottuk. A gyermekek megértették az elgondolásunkat és nagyon sokan perselybe rakták a kapott lejecskéket — és ha összegyűlt egy summa, vagy betették a Hitel-szövetkezetek takarékpénztárába, vagy valami hasznos dologra gyűjtötték és gyűjtik még most is.

Nagyon sok kis cimboránk maga járattja a lapot ebből az összegyűjtött perselypénzből. Hiszen 17 Leit nem olyan nehéz összegyűjteni egy hónap alatt annak, aki gyakran kap 1—2 Leit. Ennyibe kerül ugyanis havonta az Uj Cimborá. Aki három hónapig gyűjt 7 Leit, már megvan a negyedévi 50 Lei előfizetés. S milyen nagy dicsőség egy kis cimborára, ha az egész országban tudják róla, hogy milyen takarékos és hogy ő maga járattja saját összegyűjtött pénzén az Uj Cimborát. Ha tudunk ilyen takarékos kis cimboráról s vagy ő, vagy édesanyja megírja nekünk, annak a nevét példaadásképen ki is írjuk az újságba.

Már eddig is tudunk néhány takarékoskodó kis cimboráról. Lám Geréd László Aiudon 320 Leit gyűjtött össze az Uj Cimborára. De Szász Jóska is Satu-Maren komoly takarékoskodásba kezdett. Nem is beszélve Józsa Jancsikáról Odorheiun, akinek a Takarékos kis cimborabetétkönyvét mi, az Uj Cimborá, őrizzük.

Találós képek.

(Folytatás.)

III. A legjobban megírt dolgozatokat leközzöljük.

Bemutakozó.

Én is olvasója vagyok az Új Cimborának. S hogy a szerkesztő néni megismerjen, meg a többi kis cimborák is, most beküldöm a fényképem is.

Nevem Sváby Ferike, Orăștie-n lakunk. Az Új Cimborát mindig nehezen várom.

Egy nagyon kedves hírt kaptam nemrég Sztumareről — egyik olvasónkra vonatkozóan, akinek a nevére még sokan emlékeznek, különösen az első években „Ahogy kis munkatársaink írnak“ c. rovatban többször jelent meg munkája, vers vagy prózai cikkek alakjában. Kovács Margitnak hívták a mi lelkes ifjú munkatársunkat. Most a hírből megtudjuk, hogy ez az ügyes, életrevaló olvasónk, akinek még ma is jár a lap, fényképészeti műtermet nyitott. Pedig egy fiatal leánynak élettapasztalatok nélkül nem könnyű a helyzete. De lám mekkora *bátorság, önbizalom, életrevalóság* van benne, hogy ezer elriasztó akadály dacára, fel meri venni az élettel a küzdelmet. No bizonytal meg is segíti az Isten előrehaladásában. Mi, az Uj Cimborá olvasótáborából kívánunk sikert kis vállalkozásához...

Karácsonyi ajándék féláron!

December hó közepén jelenik meg *dr. Görög Ferenc: A magyar nemzet története* III-ik kiadás. 416 oldalon (160 képpel) finom fehér papírra nyomva, élvezetes nyelven, színesen megírva ismerteti a magyarság ezeréves dicsőséges történetét. *Ára postaköltséggel együtt csak 50 lej.* A személyesen vásárlók 45 lejért kapják. *Díszes egész vászonkötésben 20 lejjel drágább.* *Rendelések csak a pénz előzetes beküldése ellenében szállíttatnak.* A gyűjtők minden 10 darab után *ingyen* kapnak egy fűzött, 15 darab után egy díszes egész vászonkötésű példányt. — Rendelje meg mielőbb ezt az értékes könyvet, mert a rendkívüli kedvezmény csak december 10-ig érvényes!

A könyv ára a következő címre küldendő: Minerva Műintézet, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő.

Fordítási gyakorlatok. — Tradukaj ekzercoj.

I.

La aglo kaj la najtingalo.

Fabelo de A. dreo Fáy.

La aglo, la reĝo de la birdoj, nestis sur la supro de la altega roko. Ĉe la malsupro de la monto en malalta arbusto najtingalines'o klinis dekstren kaj maldekstren, laŭ la volo de la venteto.

La aglo kun kompato alparolis la najtingalon:

— Hej, vi malgaja najtingalo, kiel vi povis konstrui vian neston sur tian necertan lokon? Venu en mian proksimecon, tie ĉi vi devos timi de nenio. Vidu, kiom multe pli bone estas por mi tie ĉi, sur la altega roko, de kie mi povas rigardi al malproksimaj regionoj. Do vi faros bone, se vi venos al mi.

En iu somera nokto farigis terura uragano. La fulmo detruis ĉion, kio staris antu ĝi. Ĝi malsuprenjetis ankaŭ la nestegon de la aglo-kaj ĵie kuŝis la reĝo de la birdoj kun disrompitaj piedoj kaj flugiloj ĉe la malsupro de la monto.

— Ho, kiel bone mi faris, ke mi restis en la malalta arbusteto! — kantis la najtingalo kun granda danko al Dio. — Estas vero, la arbusto klinas, klinadas, sed dum la tempo de la ventego ĝi defendas la neston de la malgranda birdo.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső, Coltesti. A színdarabot elküldtük a Tiszt. Nővéreknek Gheorgheniba. De szeretnénk visszakapni, hogy esetleg alkalmas időben, mégis csak megjelentethessük. — *Holstein Samu, Dej.* Az új toborzást megkaptuk. Hálásan köszönjük is. Remélem a mostani deji gyermekek sem fognak a kedves mesemondó Mária néniről elfeledkezni. Épp úgy, mint a régiek, akik az akkori Cimborának mind lelkes olvasói voltak. — *Józsa János, Odorheiu.* Valóban úgy látjuk mi is, hogy a rajzkiállítás Odorheiu-n egyelőre le kell venni a napirendről. De fenntartjuk a jó összeköttetést egy jobb alkalomra. A „föld alatt, föld felett” ügyében van-e valami érdemleges eredmény? Kis családjával együtt melegen üdvözlöm. — *Gál Lajosné, Galdul de jos.* A nem remélt találkozásnak nagyon örültem, hogy így személyesen is megismerhettem a mi kedves munkatársunkat és mesemondónkat. — *Móráné Ősz Rózsa.* Küldeményét megkaptuk. Úgy látjuk, hogy munkái az Uj Cimborá szellemének megfelelnek, s így szeretettel köszöntjük munkatársaink között. Más mértékkel, mint azzal, hogy jó-e, megfelelő-e valamelyik írásmű — mi nem mérünk. *Éppen ezért sohasem szabad úgy írásművet senkinek sem hozzánk küldeni, hogy mi majd megfésülgetjük, átsimítjuk. Amnyi időt minden író szánjon a munkájára, hogy beküldött műve ne a gyors munka látszatát keltse, de az alapos munka látszatát. Nem von le az értékéből, ha az író kétszer-háromszor is átdolgozza, mielőtt beküldené.* Ezt az üzenetet általános üzenetnek szánjuk. A beküldött munkák közül a karácsonyi színdarab még dec. 1-i számunkban megjelenik. Kereszen fel máskor is küldeményeivel. — *Dávid Gabriella, Turdas.* Szép, rendesen írt kézíratait szívesen olvastam. Elbeszélő készsége friss, — élet-szerűség hat mindenik munkájából. Azonban a felépítésnél itt-ott lazaság, szétesés mutatkozik. A mondanivalókat, a lényegét tömöríteni kell. A fátyolvirág elkészett, így jövőre marad, a többiek — amennyiben megfelelnek — közlésre kerülnek. Szeretettel üdvözlöm közöttünk. A toborzó munkára szívesen látjuk. — *E. Ónody Rózsa, Turda.* „Gizi álma” c. munkája beérkezett. Azonban jó-nak találják, ha még egyszer átnézné és alaposabban átdolgozná. A toborzás sikeréhez gratulálunk. — *Nemes Nagy Márta, Braşov.* Az apróságok befutottak. A Mikulás színdarab sorra is került. *Azonban az időszerű munkákat, kérjük munkatársainkat, anyagtorlasz miatt, két-három hónappal előbb küldjék be, de legalább egy hónappal előbb,* mert nem tudjuk idejében beosztani. Így a karácsonyra szánt írásokat is sürgősen el kell juttatni hozzánk. *Anyák napjára, madarak,*

fák napjára, husvétra, pünkösdre már most lehet készülni rövid színdarabokkal, mesékkel, versekkel, képekkel. Elvünk legyen az: mindent idejében! — Kormos Jenő, Chiend. Betegsége lehangelőlag hatott ránk. Szeretnénk hinni, hogy nem komoly, csak átmeneti jellegű. A Sicc sorozat érdekes. Az eszperantó könyvek még nem érkeztek meg. Szív üdv.

Keresztessy Mária, Aiud. A nyáron lettél új kis cimboránk, de úgy megszeretted az Uj Cimborát, hogy most el nem cserélnéd semmiféle kincsért-pénzért. Most a perselybe gyűjtögsz te is, hogy a megtakarított pénzeszköddel annál biztosabban járathasd az Uj Cimborát. — *Lőrincz Lajos, Szilágyi Erzsébet, Geréd László Aiud.* Régi hűséges kis cimboráim vagytok. — *Nagy Esztiike I. é. tan. j. Odorheiu.* A tanítónőképző növendéke vagy. A csembordi szüretlen ismertelek meg. Úgyesen zongoráztál. Szeretettel fogadunk olvasó táborunkba. Küld el majd bemutatkozó leveled, esetleg fényképed is, hadd ismerjenek meg a többi új cimborák is. — *Mátyás Gyula, László Kálmán, Bényei Erzsébet, Sipos Kató, Balázs Agnes, Kulcsár Jolán, Csukor Rózsika, Tibori Piroška, László Gerő, Faragó József, Szöcs Laci, Nagy Márton, Muzsnay Margit, Ötvös Berta Alba-Iulia.* Nagyon sajnáltam, hogy, ottlétem alatt, az idő rövidsége miatt, édesapáttal, édesanyáttal személyesen nem beszélhettem. Pedig szerettem volna megkérdezni, hogy vajjon kiérdemelnétek-e ezt a kis Uj Cimborá ujságot? Mert ha igen — és szépen megkérítez szüleiteket, bizonyára megrendelik nektek. Azt a havi 17 lejti magatok is összegyűjthetitek a perselybe s negyed-évenként 50 lejenként elküldhetitek postán is. — *Márton Emil III. el. ot. Lueta.* Úgyes voltál kis legény. Örültem a levelednek. Különösen a küldött rajzoknak. Szóval: te is részt akarsz venni az országos rajzkiállításon. Sőt! a pályázatot is meg akarod nyerni. Úgy látom, hogy *munkádat teljesen egyedül, minden segítség nélkül végeztél* — ezért el is visszük azokat a nagy Cluj-i kiállításra. — *Bethlen Ilike és Miki Beclean.* Levélkéteket nagy örömmel olvastam. Még sohasem írtatok az Uj Cimborának, csak most. Azt hiszem, ezután gyakrabban fogtok írni. Örülnek, ha a szép szívalbumunkba fényképet is küldnétek. Látom a levéllel egyidőben küldött rajzokból, hogy az országos Cluj-i rajzkiállítás iránt ti is nagyon érdeklődtök. A rajzok jók, a kiállításra részt is vesznek. — *Elekes Béla IV. el. ot. Găesti* Röviden írtál kis cimborám, de velősen. Ez aztán bemutatkozó levél. Megtudom belőle, hogy a falutokbeli ref. iskolába jársz, IV-es vagy. Figyelemmel kísérted a tavaszi nagy körút eseményeit s szeretted volna, ha hozzátok is elmentünk volna. No, ami késik nem múlik. Tg.-Muresre készülünk, az pedig közel van hozzátok. Irj máskor is! —

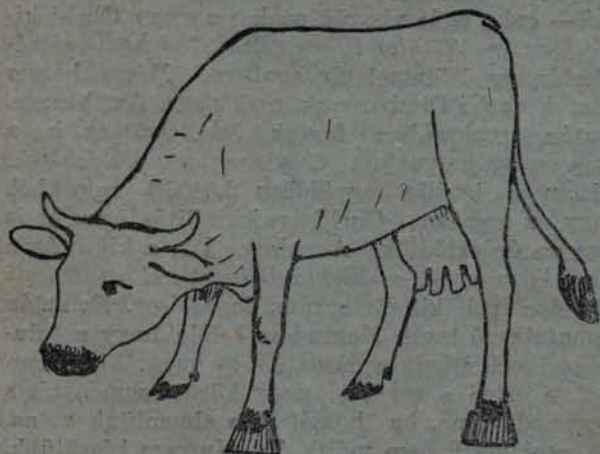
JÁTÉKSZOBÁNK

Cimborák! E rovat alatt egész tavaszig olyan szórakoztató játékokat közlünk, amelyek szobába valók. Ha hosszú téli délutánokon kisebb-nagyobb társaságban összejöttök, ezek a társasjátékok szolgáljanak lelketek felüdítésére, jókedvetek élénkítésére.

Hogy tetszik? Kálmánt kiküldik a szobából, a többiek pedig egy főnevet választanak. Pld. a tollat. Ez lehet íróeszköz és lehet kalapdísz is. Általában a *többértelmű* főnevek inkább megfelelnek. A Nap szerepelhet mind égitest és mint a hétnek napja, villa (evőeszköz vagy nyaraló), bőgő (sírógyermek és hangszer), panama (kalap vagy csatorna, de a nagy csalást is panamának hívják), tok (lehet hal is, doboz is), fogoly (madár vagy rab) és így tovább. Most Kálmán bejön és sorban egymás mellett ülő társaitól megkérdezi, hogy a feladott főnév, azaz a tárgy *hogyan tetszik?* Erre mindegyik a tárgyra jellemző dolgot mond. Tehát, amint már jeleztük a *toll* szót adták fel rejtvénymegfejtésre. Béla a kérdésre így felel: Nekem akkor tetszik, ha hegyes. (Tudniillik az író toll.) Annuska pedig azt válaszolja: Nekem akkor, ha szép színes. (Vagyis a madártoll.) Ha Kálmán mindenkitől végigkérdezte a *hogyan tetszik-et*, s nem találta ki a feladott tárgyat, akkor a következő kérdést teheti fel: *Hol található?* Egyik mondja: a kalapon, másik: a papíron, harmadik: a levegőben. Ki, amilyen ügyesen tud, úgy válaszol. Ha Kálmán most sem tudja kitalálni, még adhat fel egy harmadik kérdést, és pedig: *Mire használható?* Ha a tárgyat Kálmán végrevalahára kitalálta, az megy ki, akinél a rejtvényt megfejtette. Ha nem tudta kitalálni, ismét Kálmán megy ki.

Játék is, rajz is.

A rajzokat tervezte: Bilkay Gizella tanítónő.

Most a tehén következik. Ezt is lerajzolhatjátok indigóval, ki is festhetitek, aztán kivághatjátok és végül beragaszthatjátok az állatkeretekbe.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Winkelmayer Annuska, Cluj.

Vízszintes sorok: 1. Képes gyermeklap. 8. Saját közepe. 9. Nótát. 10. 1100 Rómában. 12. Az Uj Cimborá egyik érdekes rovata. 14. Oradeai sportegylet románul. 15. Majdnem érv. 16. Vilamosművek Clujon. 17. Angol leány. 18. Azonos kiejtésű betűk. 20. Ékezettel, szemtelen házirovar. 22. Val, vel, idegen nyelven. 23. Meggyilkolta. 24. Betű fonetikusán. 25. Vissza: leány-név. 26. É-vel, már közeledik. 27. Végtag más-salhangzói. 28. Női név. 30. Cluji sportegylet. 32. Névelővel, télen sokan szórakoznak rajta. 33. A méhek lakása, fonetikusán.

Függőleges sorok: 1. Ilyen köszöntő is van. 2. Cigány felkiáltás. 3. Hamar. 4. A vízsz. 1 szerkesztőjének a keresztneve. 5. D-vel buta, németül. 6. Helytelen helyhatározó. 7. A nyíl irányában: Minden cimborá türelmetlenül várja. 8. Fekete földrész. 11. Ő fedezte fel Amerikát. 13. Idegen személynév más. 14. 101, római számmal. 17. Így felel az, aki nem tanult eleget. 19. Vissza: kenőcs van benne. 21. Éget mássalhangzói. 29. Ágas-b., a., 31. Gazdasági szerszám. 33. Személynév más.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1., 12. Függőleges: 4., 7. és 11.

Megfejtési határidő: 1936. december 5. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.